

[Halvgaard]

ganiserede uroligheder. At være ung i dag er ensbetydende med en alvorlig risiko for overhovedet ikke i de skæbneafgørende år at få mulighed for tilpasning til arbejdspladsernes adfærdsmønstre. Det fører lige lukket ud i totalt sammenbrud, at de unge vænner sig til, at penge blot er noget, der kommer af sig selv uden hensyn til, om man har gjort en indsats for at opnå indtjeningen. Deres forestillinger om produktionslivet bliver helt urealistiske.

Når dette lægges oven i de senere års uheldige forhold, bl. a. i de forskellige skolesystemer, så nærmer usikkerheden, aggressiviteten, rodløsheden, initiativløsheden og overflødhedsfølelsen sig det katastrofale.

Endnu har ingen regering forsøgt at gennemføre de foranstaltninger, der er nødvendige for, at arbejdsløsheden kan begrænses og efterhånden helt ophøre. Der er ingen grænser for de udvalg og projektgrupper, der har været nedsat for at kulegrave problemerne. Her i Folketinget har vi år efter år haft debatter om emnet. Vi kan blot studere dagsordenen for i dag og ellers gå tilbage i tiden. Den ene debat har afløst den anden. Det er kun blevet til en gang sniksnak og til nogle ordninger, der uden undtagelse har vist sig utilstrækkelige, fordi de alle som én er blevet gennemført på et kunstigt grundlag. Resultatet er stort set blevet en mærkbar forøgelse alene i den offentlige sektor, en beskæftigelse, som ikke har resulteret i en produktion til gavn for det danske samfund, men som tværtimod har forøget de offentlige udgifter, med en yderligere økonomisk belastning for det danske erhvervsliv og med en forringet konkurrenceevne til følge.

Nu bliver vi så i dag præsenteret for et oplæg fra regeringen, hvori man i 32 punkter mener at have fundet de vises sten, men det løser bare ikke de unges problemer. Man kan sætte nogle stole ind hist og her, bevares. Regeringens tanker og ideer om at etablere nye praktikpladser og uddannelsespladser, uden at der samtidig forefindes et behov, vil blot forværre situationen, ikke alene for erhvervslivets konkurrenceevne, fordi det er udgifter, der, når alt kommer til alt, skal betales af erhvervslivet selv, men det er i sig selv også utilfredsstillende for de unge, for de ved udmærket, at det arbejde eller den uddannelse, de ifølge forslaget og tidligere forslag har fået ad kunstig vej, og som tilby-

des dem under disse omstændigheder, nærmest er en barmhjertighedsgerning og derfor ikke meningsfyldt.

Derfor er det efter fremskridtspartiets opfattelse nødvendigt at tage nye og utraditionelle metoder i anvendelse for at løse dette alvorlige problem, arbejdsløsheden, som de hidtidige systemer og regeringer har måttet give op over for.

Hvis denne regering ikke er indstillet på sådanne initiativer, vil den heller ikke kunne få held med sit forslag.

Spørgsmålet er da, hvad der kan gøres. Ja, der er først og fremmest behov for fundamentale ændringer af vores skatte-, erhvervs- og arbejdsløshedslovgivning. Det første led i løsningen er at lempe skatten på arbejdskraften, indkomstskatten, og de offentlige restriktioners tryk på erhvervsvirksomhederne, således at erhvervslivet bliver internationalt konkurrencedygtigt, så vi igen som tidligere får overbeskæftigelse. Det har vi dog trods alt haft i Danmark gennem en årrække. Det er blot en mikroskopisk markedsandel i verdenshelheden, som skal erobres for at nå dette mål. Arbejdskraften må ledes over til de produktive erhvervs konkurrencestærke virksomheder. Alene deres indsats kan redde vore arbejdere og deres børn fra de katastrofer, der truer.

Arbejdsløsheden skyldes alene, at prisen på arbejdskraft er så høj, at firmaernes efterspørgsel efter arbejdskraft er mindre end udbuddet. Sættes prisen ned, vil der komme balance, der bliver større efterspørgsel end udbud, og det hele drejer sig jo om betydningen af ordet løn, som udtrykker, hvad arbejdsgiveren skal betale for at få udført arbejde. I denne lønomkostning indgår ud over betaling til medarbejderen også en række andre beløb, hvoraf det største er kildeskatten. Derfor er det først og fremmest denne skat, vi skal have fat i og nedsætte, når vi skal stille om fra et arbejdsløshedssamfund til et overbeskæftigelsessamfund. Nedsættes skatten på arbejde tilstrækkeligt, opnås det, at prisen på arbejdskraft falder til det punkt, hvor arbejdsløshedsproblemet er totalt forsvundet.

Et andet hovedelement er mulighederne for at få erstatning i forbindelse med arbejdsløshed. Sammenholdt med de lande, vort erhvervsliv har som hovedkonkurrenter, ligger f. eks. det danske arbejdsløshedsdag-